

A Ser.Gi i a l'Escola d'Educadors

Hi va ser des del començament, a l'època de les Tremoledes i d'en Xavier Rusalleda en aquella experiència educativa, una de les moltes precursors del que avui s'ha convingut a anomenar Centres Residencials d'Acció Educativa (CRAE), sense veure que en introduir el mot «residencials» introduïen un cert element de passivitat que treia a aquests serveis l'esperit dinàmic que comporta la vida quotidiana.

I dic això perquè si recordo en Marià i enllaço aquest record amb l'activitat que jo vaig desenvolupar intensament a Ser.Gi, són les seves aportacions en els petits moments d'aquella activitat les que em vénen al cap. M'estic referint a l'Escola d'Educadors Especialitzats de les Comarques Gironines, nom oficial malgrat que el fèiem servir poc, perquè els educadors no eren únicament, ni de bon tros, d'aquestes comarques, sinó fins i tot d'algunes tan llunyanes com el Montsià.

No puc parlar dels seus aspectes docents perquè no vaig assistir a cap de les seves sessions de treball amb els educadors que es formaven en aquella escola, però sí de la regularitat de la seva presència a les reunions de l'equip directiu de l'escola (no recordo si en dèiem així, però sí que aquesta era la seva funció) a vegades prenent cafè a casa d'en Manel Palahí i d'altres al vespre a la Fundació, on es responsabilitzava de portar-nos la clau; també del to pausat i suau de les seves actituds i de les seves intervencions en les discussions, a vegades vehements i acalorades, que anaven marcant les decisions pedagògiques, i a vegades també polítiques, perquè no cal oblidar que aquella Escola d'Educadors va fer possible que els estudis d'educador esde-

A Venècia amb els fills, l'any 1985.

vinguessin diplomatura universitària i que la Universitat de Girona tingués molt aviat l'oportunitat de desenvolupar la diplomatura en educació social, ja que en cap moment es va fer l'aposta de la formació professional de 2n grau (en aquell moment temptadora), sinó que esdevingués en algun moment uns estudis universitaris.

En Marià era el lligam orgànic de l'Escola amb la Fundació, ja que ell va ser durant una bona temporada membre de la Comissió Executiva; tot i que li venia gran, perquè l'abast que anàvem donant a l'Escola desbordava cada vegada més el marc de la Fundació, ho feia amb insistència i regularitat, de manera que va permetre un salt qualitatiu quan vàrem organitzar l'escola amb una estructura modular i ens preparàrem ja per l'esdevenir universitari dels estudis d'educador.

Els que participàvem en aquella activitat ho vàrem fer amb un cert grau de militància que sovint ens feia treballar en condicions difícils; a més a més dels pocs diners que hi guanyàvem, necessitàvem sentir l'escalf de l'equip amb qui hi treballàvem. En Marià ens aportava amb regularitat aquest escalf, i recordo amb intensitat

la seva presència els dimarts (no sé si un trimestre, un any o més temps) a la tarda, en què hi havia moltes activitats que desbordaven els que teníem responsabilitats formatives en aquell horari; ell venia sempre una estona, malgrat que no tenia cap activitat. S'asseia al despatx i sense interferir sempre feia alguna cosa que permetia sentir que ens recolzava en la nostra activitat, quelcom frenètica, de concentrar molt en poques hores.

Un record que acompanya aquesta presència, sovint silenciosa però sempre intensa, és l'ajuda per plasmar per escrit algunes de les reflexions fetes per molts de nosaltres, més propers a la cultura oral, que a ell li sortia amb molta facilitat. La seva ploma (que li era fàcil) està reflectida en els programes d'aquella escola.

Aquests són alguns dels meus records d'en Marià relacionats amb l'escola d'educadors promoguda per la fundació Ser.Gi, tenint molt clar que la història que un explica no és la de veritat, sinó el que hom recorda del que ha viscut, com ens assenyalava molt sàviament Gabriel García Márquez.

Antoni Julià